

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) T. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, **b) O. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, oba bytem „X“, P., zastoupených Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem v Brně, náměstí 28. října č. 1898/9, proti **žalované: Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.6.2013, č.j. CPR-3680/ČJ-2013-930310-V243,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4.6.2013, č.j. CPR-3680/ČJ-2013-930310-V243, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6.2.2013, č.j. KRPU-18182-51/ČJ-2012-040022-SV-CV, se **pro vadu řízení zrušují a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 183,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4.6.2013, č.j. CPR-3680/ČJ-2013-930310-V243, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6.2.2013, č.j. KRPU-18182-51/ČJ-2012-040022-SV-CV, jímž bylo žalobkyni a) podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 3

měsíce. Počátek doby, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu od okamžiku, kdy žalobkyně a) pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky na 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu se na žalobkyni a) nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu. Důvod pro správní vyhoštění měla žalobkyně naplnit tím, že vykonávala práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání od 11.1.2012 do 20.1.2012, a to konkrétně úklid, obsluhu výpočetní techniky a manipulaci se zbožím ve velkoskladu JIP v Mostě – Velebudice.

Žalobci uvedli, že doposud nebyl v souladu s právními předpisy vymezen předmět řízení, resp. řízení nebylo zákonným způsobem zahájeno. Oznámení o zahájení řízení musí nutně formulovat předmět řízení podle § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Předmětem řízení se rozumí především vymezení skutkového stavu, jež má být řešen, nikoli citace zákonných ustanovení. Pakliže se právní teorie i praxe ustálily na užívání čtyřech základních kategorií, tj. osoba, místo, čas a věc, tak je zřejmé, že povšechná věta v oznámení ze dne 20.1.2012 nevyhovuje. Je přitom zcela lhostejné, pokud správní orgány spekulují, zda bylo či nebylo účastníkům zřejmé, co jmenovitě je předmětem správního řízení, jelikož předmět řízení musí být vymezen natolik určitě, aby jakákoliv třetí osoba, tzv. objektivně, si mohla učinit úsudek již ze samotného písemného oznámení o zahájení řízení, co je jeho předmětem. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl formulován v rozporu se zákonem, neboť nelze do jeho výroku pojímat hypotetické budoucí skutkové okolnosti, resp. nelze jej podmiňovat neurčitými budoucími skutečnostmi. Proto je nezákonná, ne-li nicotná, věta výroku „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ Rovněž je tato část výroku neurčitá i v tom smyslu, že pojem „...pozbude oprávnění k pobytu...“ nelze pojmově vymežit. Konečně je i nicotná část výroku „Podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb., neexistuje důvod, který by znemožňoval cizinci vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.,“ neboť není v pravomoci policie takovýto výrok učinit. Žalobci dále namítli i nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jejich soukromého života. Jestliže zákonem o pobytu cizinců, tak i zákonem o zaměstnanosti má být chráněn samotný zaměstnanec, v daném případě žalobkyně a), tak je nesmyslné, aby byl cizinec sankcionován za to, že ve smyslu příkazu zaměstnavatele vykoná pracovní cestu. Rovněž je správní vyhoštění nepřiměřené vzhledem k tomu, že žalobkyně a) je na území České republiky již od srpna 2007 a doposud se nedopustila žádného porušení právních předpisů. Nebylo přihlédnuto k jejímu rodinnému životu ve vazbě na žalobce b) a tudíž napadené rozhodnutí neobstojí v testu přiměřenosti.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť obsahově byly v rámci odvolacího řízení vzneseny tytéž námitky a žalovaná se s nimi tedy v rámci svého rozhodnutí vypořádala. Protiprávní jednání žalobkyně a) odůvodňovalo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Tato jednání bylo v rámci vedeného řízení řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a také dostatečně odůvodněno a v rámci vedeného řízení nedošlo k takovému pochybení, které by způsobilo nezákonnost řízení.

V replice k vyjádření žalovaného uvedli žalobci, že právní klíčovou otázkou je oprávněnost vyslání zaměstnance – cizince na pracovní cestu. Jak žalovaná, tak i nalézací správní orgán dospěly k nesprávnému závěru, že cizinec, byť je účastníkem pracovněprávních vztahů, nemůže být vyslán na pracovní cestu. Vycházely tak z nesprávného výkladu zákona o zaměstnanosti, který je prezentován na straně 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně a) od počátku řízení a následně se žalobcem b) zdůrazňovali, že její pracovní činnost byla legální, realizována v rámci pracovní cesty, kam byla řádně vyslána zaměstnavatelem. V tomto smyslu byla v dobré víře, že její činnost je legální. Na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2013, 9 As 48/2013, je zřejmé, že cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání lze vyslat na pracovní cestu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky, k nimž by soud musel přihlížet bez návrhu, však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud zjistil, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou vyplývá, že dne 20.1.2012 provedl správní orgán I. stupně pobytovou kontrolu ve velkoskladu společnosti JIP v Mostě, Velebudice, ulice Dělnická. V době kontroly prováděla žalobkyně a) administrativní činnost. Do protokolu o výsledku dne 20.1.2012 žalobkyně a) mimo jiné uvedla, že do Mostu přijela kvůli práci. Od té doby, co se vrátila naposledy z Ukrajiny chodí do práce ve velkoskladu JIP, tedy od 11.1.2012. Pracovní dobu má od 6.00 hod. do 18.00 hod. Dělala různé práce, uklízela, ukládala zboží do regálů, zaskladňovala zboží a dnes poprvé vytiskla fakturu pro pracovníka JIPu, který jí o to požádal. Ve správním spise je dále založeno Potvrzení o existenci zápisu v živnostenském rejstříku ze dne 24.1.2012 z něhož vyplývá, že žalobkyně působí ve společnosti BATRAK in CZ s.r.o. Dále je ve spise založeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Hradci Králové, ze dne 27.5.2011, kterým bylo podle § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti prodlouženo povolení k zaměstnání žalobkyně od 3.8.2011 do 2.2.2012 pro okres Hradec Králové a zaměstnavatele Družstvo TO-GO CZ, IČ 27528243, sídlem Dvorská 232/3, Hradec Králové. Z rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Hradci Králové, ze dne 19.12.2011, vyplývá, že bylo podle § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti prodlouženo povolení k zaměstnání žalobkyně od 3.2.2012 do 2.8.2012 pro okres Hradec Králové a zaměstnavatele Družstvo TO-GO CZ. Z pracovní smlouvy ze dne 6.1.2011 mezi žalobkyní a Družstvem TO-GO CZ je zřejmé, že funkce (druh práce) je „Ostatní uklízeči a pomocníci“, místem výkonu práce je okres Hradec Králové. Dále je ve správním spise založen cestovní příkaz zaměstnavatele žalobkyni a) ze dne 9.1.2012, kterým jí bylo na dobu od 10.1.2012 do 26.1.2012 uloženo vykonat pracovní cestu za účelem provedení pomocných a úklidových prací do Areálu JIP, Most, Velebudice.

Žalobci předně namítli, že řízení nebylo řádně zahájeno, neboť nebyl přesně vymezen předmět řízení.

Podle § 46 odst. 1 správního řádu řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, 1 Afs 58/2009, www.nssoud.cz, vyplývá, že pokud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymežit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.

V daném případě bylo oznámení o zahájení řízení žalobkyni doručeno téhož dne, tj. 20.1.2012, kdy došlo kontrolou ke zjištění, že může vykonávat nelegální práci. Oznámení o zahájení správního řízení obsahuje upozornění žalobkyně a), že správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu je zahájeno na základě skutečnosti, že cizinec vykonával na území zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Soud vedle toho, že oznámení o zahájení řízení bylo vyhotoveno ihned po prvních kontrolních zjištěních dne 20.1.2012 vzal v úvahu i skutečnost, že žalobkyně a) ještě téhož dne k věci vypovídala a z jejího výsledku není patrné, že by jí nebylo známo k jaké věci má vypovídat, a to zřejmě i s ohledem na to, že byla kontrolou sama zastižena při výkonu práce. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že správní řízení bylo řádně zahájeno a předmět řízení byl dostatečně v oznámení o zahájení řízení vymezen.

K námitkám ohledně formulace výroku rozhodnutí o správním vyhoštění soud uvádí následující.

Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 120a odst. 1 až 4 zákona o pobytu:

1) Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

2) Vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu po vyžádání závazného stanoviska ministerstva podle odstavce 1.

3) Ministerstvo vydá závazné stanovisko bezodkladně.

4) Není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).

Podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, 1 As 106/2010, www.nssoud.cz, ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území ve znění účinném od 24. 11. 2005 svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy (§ 118 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2012.

Ze shora uvedeného ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu a uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je patrné, že žalovaná může v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovit počátek doby, kdy nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie okamžikem, který nebude vázán na konkrétní datum, ale na určitou skutečnost. Touto skutečností by mohlo být nabytí právní moci rozhodnutí, uplynutí lhůty pro vycestování z území, nebo právě pozbytí oprávnění k pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že oprávnění k pobytu může být založeno více skutečnostmi, navázal počátek doby správní orgán na obecný institut oprávnění k pobytu. V tom soud nespatřuje vybočení z rámce zákona, ale ani z běžné praxe rozhodnutí, kterými se ukládá správní vyhoštění. Dále soud uvádí, že ustanovení § 120a odst. 4 zákona o pobytu zavazuje žalovanou, aby vyjádřila ve svém rozhodnutí, že zde existují důvody znemožňující vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu, pokud žalovaná výrokem svého rozhodnutí konstatovala, že zde takové důvody nejsou, pohybovala se rovněž v rámci zákona o pobytu a i v rámci běžné správní praxe. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění

podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Žalovaná ve svém žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřila právní názor, že pro posouzení legálnosti výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání je nepodstatné, že žalobkyně byla do areálu JIP v Mostě, Velebudice, vyslána na pracovní cestu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.7.2013, 9 As 48/2013, www.nssoud.cz, na který poukázali žalobci, uvedl, že cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání (§ 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, dále jen „zákon o zaměstnanosti“) lze vyslat na pracovní cestu. Takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce, nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu ale musí být časově omezené (§ 42 zákoníku práce z roku 2006) a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce.

Obdobný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 22.8.2013, 1 As 67/2013, www.nssoud.cz, ve kterém mimo jiné uvedl, že při časově omezeném vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání není třeba žádat o nové povolení k zaměstnání (§ 145 zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 382/2008 Sb.). Dále uvedl, že nelze nicméně vyloučit, že v konkrétním případě by bylo možno použít argument o obcházení zákona o zaměstnanosti, případně by bylo možno uvažovat i o zastřeném jednání nebo zneužití práva. Stávající úprava zákona o zaměstnanosti skutečně nahrává svému obcházení nebo zastírání jiného jednání, například pokud by zaměstnavatel masivně využíval pracovněprávní institut přeložení. V takovýchto extrémních případech by byl vskutku popřen smysl povolení k zaměstnání cizince. U krátkodobé pracovní cesty však nelze v žádném případě dovozovat obcházení účelu povolení k zaměstnání.

Soud má za to, že je nutno poukázat na specifika zaměstnávání cizinců v České republice, které je založeno na zásadě preference vlastních pracovních sil, což znamená, že cizince je možno na regionálním trhu práce zaměstnat, resp. vydat mu povolení k zaměstnání, až poté, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Tato zásada se pak projevuje v ustanovení § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ale i v místní příslušnosti krajských poboček Úřadu práce oprávněných vydávat povolení k zaměstnání (srov. ust. § 8a odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Tento princip dosud nebyl zpochybněn (viz např. rozsudek NSS ze dne 18.9.2013, 9 As 83/2013, www.nssoud.cz). S ohledem na nesprávný právní názor se žalovaná a) dosud nezabývala otázkou, jak dlouho trvala práce mimo místo výkonu práce, které měla žalobkyně a) uvedeno v povolení k zaměstnání, tedy mimo okres Hradec Králové. Soud má za to, že nelze vyloučit, že zde mohou skutečně existovat důvody pro vyhoštění žalobkyně spočívající v tom, že byla vyslána na pracovní cestu mimo určené místo výkonu práce na tak dlouhou dobu, že se může jednat o obcházení zákona o zaměstnanosti. V tomto směru je nutné, aby žalovaná doplnila svá skutková zjištění, která se budou vztahovat k tomu, kdy, kde, na jak dlouho a jak často byla žalobkyně a) zaměstnávána mimo okres Hradec Králové.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení bez jednání podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. ve výroku I. rozsudku zrušil, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za

základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění. Podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. přistoupil soud i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo uloženo správní vyhoštění a které je zatíženo stejnou vadou. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Žalobci měli v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jim do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 183,- Kč, která se z částky 14 880,- Kč za 6 úkonů právní služby po 2 480,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Vratislavem Tauberem (převzetí věci, podání žaloby, replika podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), z částky 1 800,- Kč za s tím souvisejících šest režijních paušálů po 300,- Kč a z částky 3 503,- Kč odpovídající 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. listopadu 2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová